

Nr 252.

Av herr **Andersson** i Grimbo, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 95, med förslag till lag om expropriation m. m.

Uti Kungl. Maj:ts proposition, nr 95, i förslag till lag om expropriation är bland annat upptaget när expropriationsrätt skall få förekomma.

Det är tydligt att dylik rätt ej bör medgivas annat än då det föreligger trängande skäl, i så måtto nämligen, att, då det gäller mark, det jordområde, det är fråga om, är absolut nödvändigt för något visst allmänt ändamål, eller att område för avsett ändamål ej på annat sätt kan anskaffas.

I Kungl. Maj:ts berörda förslag föreslås i 1 § mom. 9 att expropriationsrätt skulle tillämpas »för åtstadkommande på det allmännas bekostnad av skogsåterväxt å skogsmark, som är genom kalhuggning eller på annat sätt ödelagd och ej utgör nödig betesmark».

Av §§ 106 och 107 framgår det att dylik rätt skulle tillkomma kronan, den kommun där området förefinnes, eller landsting eller skogsvårdsstyrelsen inom landstingsområdet.

Gärna medgives att allt, vad som kan göras för skogsodlingens främjande, bör göras, men här föreliggande förslag i detta avseende torde vara opåkallade. Visserligen får en del markområden, som äro lämpliga för skogskultur ligga öde, men denna anmärkning drabbar både stat och kommun såväl som den enskilde. Ja, det torde vara en lätt sak påvisa många fall där det får anses för en oförlätlig försummelse, av såväl staten som kommunerna, att låta deras nu ägande, mången gång stora markområden ligga för »fäfot». Vad skulle det då tjäna till att i detta avseende utsträcka expropriationsrätten? Jo, säkerligen en mängd trakasserier och bråk inom kommunerna.

Det torde ej heller för staten föreligga något behov att på så sätt anskaffa skogsmark, förty hittills har årligen erbjudits staten till inköp femton å tjugu gånger så mycket som den kunnat köpa.

Beträffande kommuner, landsting och skogsvårdsstyrelser, torde ej kunna påvisas ett enda fall då dessa ej kunnat få köpa så mycket skogsmark de önskat — men väl att den mark de möjligen innehaft blivit vanskött.

På grund av vad som anförts hemställas,

att mom. 9 uti § 1 samt §§ 106 och 107 uti Kungl. Maj:t proposition nr 95 icke måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 5 april 1916.

Herman Andersson.